

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124427841
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124427841.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, IČO: 04355211, so sídlom v Českej republike, Břeclav, Náměstí T. G. Masaryka č. 2392/17, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Majerníkova č. 3/A, proti žalovanej: A. B., C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E., F. X, o zaplatenie 300,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9Csp/56/2024-34 zo dňa 15.01.2025, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (druhý výrok).

1.2 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 300,- € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,- € od 29.12.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania na základe smlouvy o zápůjčke č. 619780 zo dňa 30.11.2021.

1.3 Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo skutkového stavu zisteného z nesporných skutkových tvrdení strán a z úradnej činnosti súdu podľa ktorého:

(1) dňa 30.11.2021 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom (spotrebiteľom) uzatvorená prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk prevádzkovej žalobcom smlouva o úvere č. 619780 (ďalej „zmluva o úvere“) v českom jazyku; v zmluve sa uvádza, že je uzatvorená podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník v znení neskorších predpisov a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere; podľa zmluvy o úvere sa veriteľ na základe žiadosti spotrebiteľa zaviazal poskytnúť spotrebiteľovi peňažné prostriedky ako bezúčelový úver v sume 300,- € a to bezhotovostne na účet dlžníka, ktorý sa zaviazal úver vrátiť (splatiť) a zaplatiť odmenu za poskytnutie úveru v sume 85,- €, t.j. zaplatiť celkovú sumu 385,- € jednorazovo do 28.12.2021 na niektorý z účtov veriteľa; v zmluve je uvedená RPMN vo výške 2483,94 %, doba trvania spotrebiteľského úveru 28 dní; podľa článku V zmluvy spotrebiteľ súhlasil s obsahom zmluvy, bol pred uzatvorením zmluvy oboznámený

s VPPÚ, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať; zmluvu strany podpísali elektronicky dňa 30.11.2021;

(2) výzvou zo dňa 02.09.2024 žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne vyzval žalovanú na úhradu pohľadávky zo zmluvy o úvere v sume 773,25 € a trov právneho zastúpenia v lehote do 16.09.2024;

(3) žalobca ako iný veriteľ nedisponuje povolením NBS na poskytovanie úverov na území SR a nevystupuje ani v zozname veriteľov a NBS vydala upozornenie, že poskytuje pôžičky a úvery bez povolenia NBS.

1.4 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, pretože:

(1) medzi stranami ide o spotrebiteľský vzťah založený na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere;

(2) súd má právomoc na prejednanie sporu, pretože žalovaná ako spotrebiteľ má bydlisko v obvode súdu prvej inštancie;

(3) rozhodným právom je právo Slovenskej republiky, pretože voľba práva Českej republiky v zmluve o úvere nie je platná;

(4) zmluva o úvere je neplatná, pretože žalobca ako iný veriteľ nemá oprávnenie na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky;

(5) v dôsledku neplatnosti zmluvy o úvere ide v prejednávanej spore o vydanie bezdôvodného obohatenia; právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané, pretože „objektívna aj subjektívna premlčacia lehota začala v tomto prípade plynúť v deň uzatvorenia zmluvy, t.j. 30.11.2021; žalobca (aj s poukazom na vydané upozornenie NBS zo dňa 09.08.2018) už v čase uzatvorenia zmluvy musel vedieť, že nespĺňa podmienku udeleného povolenia NBS na území SR, preto k platnému uzavretiu zmluvy nedošlo, a už v tom čase vedel údaje žalovanej, ktorej prostriedky poskytol; nakoľko žaloba bola doručená na súd dňa 21.11.2024, stalo sa tak po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (uplynula dňa 30.11.2023) a nárok žalobcu je premlčaný“;

(6) na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

1.5 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 54a, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2, § 1 ods. 3 písm. l), § 2 písm. a) a c), § 11 ods. 3, § 24 ods. 1 a 3 zákona č. 129/2010 Z. z. a s článkom 6 ods. 1, 2 a 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I); o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 31.01.2025 (č.l. 46-52 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v odvolaní konkrétne argumentoval, že:

(1) súd prvej inštancie postupoval procesne nesprávne, keď v zmysle § 295 C.s.p. zaobstaral rozhodujúci dôkaz, t.j. zoznam poskytovateľov spotrebiteľských úverov vedený Národnou bankou Slovenska, hoci žalovaná existenciu zmluvy o úvere ani poskytnutie úveru nerozporovala; týmto nesprávnym procesným postupom porušil súd prvej inštancie právo žalobcu na spravodlivý proces;

(2) je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov od Českej národnej banky ako tzv. nebankový poskytovateľ spotrebiteľských úverov a podlieha jej dohľadu; udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska nie je potrebné, pričom vyžadovanie takéhoto povolenia by bolo v rozpore so zásadou slobody poskytovania služieb (s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-630/17 zo dňa 14.02.2017);

(3) záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o úvere vzhľadom na absenciu povolenia NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov na strane žalobcu je preto nesprávny a porušuje právo EÚ (právo na slobodné poskytovanie služieb);

(4) súd prvej inštancie sa mal v prípade pochybnosti o použití komunitárneho práva obrátiť na Súdny dvor EÚ so žiadosťou o výklad formou polozenia prejudiciálnej otázky, pričom takúto povinnosť má aj odvolací súd;

(5) súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj otázku rozhodného práva (slovenské právo); záver súdu o tom, že žalobca smeroval svoju činnosť do Slovenskej republiky je nesprávny, pretože vykonáva činnosť len v Českej republike;

(6) rovnako je nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že medzi stranami nedošlo k voľbe práva (české právo), pričom v tomto smere poukázal na obsah zmluvy a nesúhlasil s tým, že aplikácia českého práva by bola pre žalovanú ako spotrebiteľku menej výhodná z dôvodu úplnej harmonizácie smernice v národných právnych poriadkoch;

(7) súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o premlčaní uplatneného nároku, keď vychádzal z hypotézy o údajnej vedomosti žalobcu o absencii povolenia NBS na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky, keď navyše súd prvej inštancie nesprávne určil aj počiatok plynutia premlčacej doby od uzavretia zmluvy, pričom nezohľadnil ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie až v lehote podľa zmluvy;

(8) na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie.

2.2 Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.)

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k splneniu podmienok na zamietnutie žaloby žalobcu, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal

vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky na zamietnutie žaloby žalobcu.

4.7 Žalobca v podanom odvolaní nespochybnil právomoc súdu Slovenskej republiky konať a rozhodnúť prejednávaný spor (žalobca sám podal žalobu na príslušný súd Slovenskej republiky).

4.8 Žalobca v podanom odvolaní súhlasil aj s názorom súdu prvej inštancie, že predmetný úver poskytnutý žalovanej predstavuje spotrebiteľský úver a v prejednávanej spore ide o spotrebiteľský spor. Žalobca súdu prvej inštancie v prvom rade vytýkal, že konal v spotrebiteľskom spore v rozpore s § 295 C.s.p., keď vykonal dôkaz (zoznam poskytovateľov spotrebiteľských úverov vedený Národnou bankou Slovenska), ktorý žalovaná ako spotrebiteľ nenavrhol vykonať a žalobcovi nedal možnosť sa k tomuto dôkazu vyjadriť. Tvrdenie žalobcu o vykonaní tohto dôkazu zo strany súdu prvej inštancie však nemá podklad v obsahu spisu. Súd prvej inštancie tvrdený dôkaz nevykonal, pretože k záveru o tom, že žalobca nie je uvedený v zozname poskytovateľov spotrebiteľských úverov vedenom Národnou bankou Slovenska dospel na základe skutočnosti, ktorá mu bola známa z jeho úradnej činnosti v zmysle § 186 ods. 1 C.s.p. (iné konania vedené žalobcom proti spotrebiteľom). Týmto postupom súd prvej inštancie preto neporušil právo žalobcu na spravodlivý proces, pretože postupoval v súlade so zákonom (§ 186 ods. 1 C.s.p.), súčasne týmto postupom nemohlo ani dôjsť k inej vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Samotný žalobca toto zistenie súdu prvej inštancie v podanom odvolaní ani nenamieta (nespochybňuje), keď jeho argumentácia v tomto smere spočíva ťažiskovo v tvrdení, že predmetné povolenie od NBS na území Slovenskej republiky nepotrebuje.

4.9 Súd prvej inštancie dospel k správnej závere, že má právomoc na prejednanie sporu v zmysle čl. 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, v zmysle ktorého je možné žalovanú ako spotrebiteľku žalovať len na súde členského štátu, v ktorom má bydlisko. Vzhľadom na to, že právomoc súdu Slovenskej republiky je daná a žalobca je zahraničná právnická osoba (cudzí prvok), bolo primárne potrebné zistiť rozhodné právo, ktoré bude súd aplikovať v prejednávanej spore. Súd prvej inštancie v spore aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky, s ktorým záverom sa odvolací súd plne stotožňuje. Žalobca svoju odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k výberu rozhodného práva stavia ťažiskovo na tom, že medzi stranami sporu došlo k voľbe právneho poriadku Českej republiky (čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 prvá veta nariadenia RÍM I) a súčasne žalobca nemal za splnenú výnimku z voľby právneho poriadku v zmysle čl. 6 ods. 2 druhá veta nariadenia RÍM I, podľa ktorého voľba rozhodného práva pri spotrebiteľských zmluvách nesmie spotrebiteľa zbaviť ochrany, ktorú mu poskytujú ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom, nakoľko vzhľadom na to, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je plne harmonizovaná v podobe smernice, nemožno považovať právny poriadok Českej republiky za menej výhodný.

4.10 Podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia RÍM I, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

4.11 Podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia RÍM I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

4.12 Podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia RÍM I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva

však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

4.13 V predmetnej zmluve o úvere, súčasťou ktorej sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, je uvedené, že sa na vzťahy neupravené zmluvou ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky. Pri voľbe rozhodného práva stranami v zmluve, ktorú nariadenie RÍM I umožňuje aj pri spotrebiteľských zmluvách v zmysle čl. 3 ods. 1 nariadenia v spojení s čl. 6 ods. 2 prvá veta nariadenia, však musí byť naplnená aj podmienka vyplývajúca z druhej vety tohto ustanovenia (čl. 6 ods. 2), a to že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom (podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia RÍM I). Takýmto právom by s poukazom na znenie čl. 6 ods. 1 nariadenia RÍM I bol právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej) a to za predpokladu, že podnikateľ (žalobca) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (písm. a/) alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti (písm. b/). V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu takúto ochranu spotrebiteľovi poskytuje práve ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorého vyplýva, že ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v odvolaní o tom, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice 2008/48/ES. Táto plná harmonizácia sa prejavuje v tom, že aj v českom zákone č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je v § 9 stanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka a v § 135 ods. 1 uvedeného zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinností poskytovateľa stanovených týmto zákonom a nariadením Komisie v prenesenej právomoci (EU) č. 1125/2014, vykonáva Česká národná banka. Zákon č. 257/2016 Sb. je však platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, daný právny predpis a Česká národná banka neposkytuje teda právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Je nutné skonštatovať, že každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku (cieľa), pričom však členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti článok 20 smernice 2008/48/ES, z ktorého vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií alebo, aby boli regulovaní. Na území Slovenskej republiky takýto orgán dohľadu predstavuje Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Z čl. 23 smernice 2008/48/ES zároveň vyplýva aj povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie, ktoré ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z. z. predstavuje úplnú transpozíciu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda do zákona č. 129/2010 Z. z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom (veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska) a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom (iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska). Na uvedené nadväzuje ustanovenie § 11 ods. 3 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. (v ktorom je transponovaný čl. 23 smernice 2008/48/ES), ustanovujúce absolútnu neplatnosť zmluvy, v prípade, že na jej základe poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, subjekt, ktorý k tomu nemá potrebné povolenie a ktorej ochrany (z neho vyplývajúcej) by bola žalovaná ako spotrebiteľka s bydliskom na území SR zbavená v prípade vylúčenia jeho aplikácie, a ktoré tak poskytuje spotrebiteľovi s bydliskom, resp. obvyklým pobytom na území SR, právnu ochranu, ktorú mu nemôže poskytnúť právny poriadok Českej republiky, vzhľadom na čo je naplnená výnimka z dohody o voľbe práva v zmysle čl. 6 ods. 2 druhá veta nariadenia RÍM

I. Cieľ smernice 2008/48/ES by totiž nebol naplnený, ak by na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo, jeho podnikateľská činnosť podliehala udeleniu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu, ale v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov spotrebiteľom v inom členskom štáte by takémuto povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa nepodliehala, čím by jeho podnikateľská činnosť ostala bez kontroly a spotrebiteľ by tak zostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023 v inej právnej veci žalobcu s obdobným skutkovým a právnym základom, v ktorom sa uvádza: „Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.“. Rovnaký názor zaujal Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 17CoCsp/29/2023.

4.14 Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu, že on vykonáva činnosť len v Českej republike a samotná internetová stránka ešte neznamená, že ako podnikateľ smeruje svoju činnosť vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b/ nariadenia RÍM I). V danom prípade je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej), čo vyplýva jednak z viacerých súdnych konaní týkajúcich sa nárokov zo zmlúv o úvere uzatvorených žalobcom so spotrebiteľmi, ktorý majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ktoré skutočnosti sú známe súdu z jeho činnosti (§ 186 C.s.p.), ďalej i z toho, že žalobca ponúka a poskytuje úvery v mene euro (nie v mene krajiny, v ktorej vykonáva podnikateľskú činnosť) a napokon i zo samotnej internetovej stránky vedenej v slovenskom jazyku, prostredníctvom ktorej poskytuje úvery. Táto (internetová stránka) je však len jedným z viacerých kritérií, z ktorých súhrnu je nutné vyvodiť splnenie podmienky v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b/ nariadenia RÍM I. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo preto s poukazom na čl. 6 ods. 1 písm. b/ nariadenia RÍM I v spojení s čl. 6 ods. 2 nariadenia RÍM I v predmetnom spore potrebné aplikovať ako rozhodné právo Slovenskej republiky.

4.15 Súd prvej inštancie sa teda správne zaoberal otázkou rozhodného práva, keďže v predmetnom spore vystupuje cudzí prvok, a to žalobca, ktorý je právnickou osobou podnikajúcou na území Českej republiky, kde má aj svoje sídlo, pričom na území Slovenskej republiky nemá založenú organizačnú zložku. Odvolací súd opakuje, že príslušné ustanovenia nariadenia Rím I, nezakazujú voľbu práva ani v spotrebiteľských sporoch, pričom voľbou práva nemôže byť spotrebiteľ pozbavený ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny jeho obvyklého pobytu. V danom prípade však voľba práva nenapĺňala znaky voľby práva v zmysle čl. 3 ods. 1 nariadenia Rím I, pretože nebola urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy, pričom ani okolnosti prípadu nenasvedčujú, že medzi stranami došlo k voľbe práva. Dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá v rámci všeobecných podmienok poskytnutia úveru (VPPÚ), pričom k takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí už vyjadril aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 28.07.2016 vo veci C-191/15 Verein für Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl. Podľa tohto rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá, ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia č. 593/2008 má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. Voľba českého práva, ktorá bola upravená v bode 04 VPPÚ preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nebola individuálne dojednaná, keďže žalovaná ako spotrebiteľ, nemala možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva. Takéto znenie vo všeobecných podmienkach s ohľadom na citované rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie dostáva žalovanú do omylu, nakoľko takáto

formulácia ustanovenia bodu 04 VPPÚ je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky, pričom žalovaná nebola poučená o tom, že ochranu jej poskytnú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má svoje bydlisko. Ustanovenie od ktorých sa nemožno odchyliť sú aj ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nesmú spotrebiteľské zmluvy obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by voľba práva bola predmetom predzmluvného jednanía medzi stranami sporu, teda voľba práva nebola individuálne dojednaná. Voľba právneho poriadku Českej republiky tak s ohľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie predstavuje neplatné dojednanie, nakoľko išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku a žalovaná nebola poučený o tom, že jej ochranu poskytne právny poriadok krajiny jeho obvyklého pobytu. Voľba práva tak ako bola uzavretá vo VPPÚ zbavovala žalovanú ako spotrebiteľa ochrany podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že odvolací súd konštatuje, že voľba práva je neplatná, bolo potrebné rozhodné právo určiť v súlade s ustanovením čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I. V konaní bolo nepochybné, že obvyklý pobyt žalovanej ako spotrebiteľa je na území Slovenskej republiky. Zároveň bola splnená aj podmienka, že žalobca ako podnikateľ smeruje svoju činnosť na územie Slovenskej republiky. Podľa uvedeného ustanovenia bolo preto potrebné určiť ako rozhodné právo Slovenskej republiky, tak ako to správne určil aj samotný súd prvej inštancie.

4.16 K argumentácii žalobcu týkajúcej sa vyžadovania povolenia Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov a pôžičiek, ktorú považuje za rozpornú s právom Európskej únie (konkrétne s čl. 56 ZFEÚ) a rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ, keďže postačuje, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou, odvolací súd konštatuje, že ide o kogentnú právnu úpravu vyplývajúcu z transpozície smernice 2008/48/ES do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchyliť, a prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa (iného veriteľa), nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t.j. o rozpor s právom Európskej únie. Žalobca, ktorý je v postavení iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. je oprávnený v tomto smere podnikáť na území Slovenskej republiky za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska.

4.17 Žalobca v tomto smere poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019, z ktorého žalobca vyňal iba bod 75 odôvodnenia predmetného rozsudku (týkajúci sa prvej prejudiciálnej otázky zodpovedanej v konaní), bez zohľadnenia skutkového stavu predchádzajúceho právneho záveru Súdneho dvora EÚ, a ktorý má podľa neho podporovať právny názor žalobcu o tom, že dôvodom neplatnosti zmluvy o úvere nemôže byť absencia oprávnenia poskytovať spotrebiteľské úvery, nakoľko by išlo o porušenie práva na slobodné poskytovanie služieb zakotvené v čl. 56 ZFEÚ, z uvedeného v tomto konaní vzhľadom na odlišné skutkové základy vychádzať nemožno. V prvom rade odvolací súd dáva pozornosť, že prvá prejudiciálna otázka vnútroštátneho (chorvátskeho súdu) sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť dňa 14.07.2017 a tento v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde bola uzatvorená dňa 05.01.2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej úpravy. Súdny dvor EÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Vzhľadom na uvedené Súdny dvor EÚ na prvú otázku odpovedal v bode 75 odôvodnenia rozhodnutia tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým

za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. Naproti tomu v prejednávanej spore nemožno konštatovať, že by zákon č. 129/2010 Z. z. pôsobil retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania zmluvy o úvere žalobcu so žalovanou, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte EÚ.

4.18 Z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalobca v odvolaní poukázal nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady ako je tomu v tejto veci. V rozsudku C-120/78 (Cassis de Dijon) sa totiž riešila iná otázka, a to či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom Súdny dvor EÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je limit stanovený vnútroštátnym predpisom. Z rozhodnutia vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a neprimeraná potrebám príjemcov. Napokon pokiaľ ide žalobcom citovanú pasáž z odôvodnenia rozhodnutia vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju podriaďiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu.

4.19 K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti práva súkromného založil na inštitúte práva verejného, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, odvolací súd uvádza len toľko, že povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, iných úverov, či pôžičiek je vyžadované samotným zákonom č. 129/2010 Z. z. ako predpisom z oblasti súkromného práva, z ktorého súd prvej inštancie správne vychádzal.

4.20 Odvolací súd nevidí rozpor záverov súdu prvej inštancie s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, z tohto dôvodu prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie nepredkladá.

4.21 Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere vychádzajúc pri tom z ustanovenia § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s ustanovením § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca ako iný veriteľ poskytol úver žalovanej bez povolenia na poskytovanie úverov od NBS, preto je zmluva o úvere absolútne neplatná pre rozpor so zákonom.

4.22 Nakoniec žalobca namietol aj záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovenej v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná; ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, že subjektívna dvojiročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemohla začať plynúť žalobcovi dňom poskytnutia úveru a uzavretia zmluvy 30.11.2021,

keď splatnosť úveru bola medzi stranami sporu dohodnutá na 28.12.2021. Žalobca skutočne musel už 30.11.2021 vedieť, že nemá od Národnej banky Slovenska povolenie poskytovať spotrebiteľské a iné úvery na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho bude zmluva podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. neplatná, nemohol však v tejto deň vedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, keď až do 28.12.2021 musel čakať, či si žalovaná dobrovoľne svoju povinnosť z úverovej zmluvy splní. Až keď žalovaná nevrátila žalobcovi poskytnuté plnenie na základe neplatnej zmluvy, mohol sa žalobca dňom 29.12.2021 dozvedieť o tom, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Trojročná objektívna premlčacia doba plynula, tak ako uviedol súd prvej inštancie, odo dňa poskytnutia peňažných prostriedkov do 02.12.2024 (pretože 30.11.2024 bola sobota). Dvojročná subjektívna premlčacia doba uplynula žalobcovi dňom 29.12.2023, preto je žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 22.11.2024 podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu podľa § 54a Občianskeho zákonníka zamietol, keď premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); skutkové zistenia súdu prvej inštancie ako aj právne posúdenie veci ohľadne neplatnosti zmluvy o úvere považuje odvolací súd za správne a odvolacími dôvodmi sa žalobcovi správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo spochybníť (body 4.9 až 4.22 odôvodnenia). Tvrdené porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, resp. inú vadu konania odvolací súd nezistil (bod 4.8 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil a to vrátane závislého výroku (§ 379 písm. a/ C.s.p.) o trovách konania (druhý výrok), ktorý bol odôvodnený plným úspechom žalovanej v spore, ktorej však žiadne trovy konania pred súdom prvej inštancie nevznikli.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, vznikol jej proti plne neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok na plnú náhradu trov konania (100 %); žalovaná však v odvolacom konaní neuplatnila žiadne trovy konania (zostala v odvolacom konaní nečinná) preto odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené v zierke ako R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.